

4

La bambina dai capelli turchini, che è in realtà una Fata, apre di nuovo la finestra e vede Pinocchio appeso al ramo della quercia. Batte le mani tre volte e un falco si avvicina.

-Vedi quel burattino appeso al ramo della grande quercia?

-Sì, mia graziosa Fata.

-Rompi il nodo della corda che lo tiene legato e posa delicatamente il burattino per terra.

Il falco ubbidisce.

4

H olčička s modrými vlasy, která je ve skutečnosti víla, znovu otevírá okno a vidí Pinocchia pověšeného na větvi dubu. Třikrát tleskne a přilétá sokol.

„Vidíš toho panáčka pověšeného na větvi toho velkého dubu?“

„Ano, moje spanilá vílo.“

„Přetni smyčku lana, které ho drží, a opatrně polož toho panáčka na zem.“

Sokol poslechne.

Poi la Fata batte le mani due volte e un cane, vestito da paggio e con una parrucca bianca sulla testa, arriva camminando sulle due zampe posteriori, come un uomo.

-Per cortesia, Medoro, prendi la carrozza e vai dal burattino che si trova per terra sotto la grande quercia. Portalo qui!

Il cane ubbidisce.

Poi la Fata manda a chiamare i dottori più famosi del paese e così, uno dopo l'altro, arrivano un Corvo, una Civetta e il Grillo Parlante.

-Vorrei sapere se questo burattino è vivo oppure è morto
- chiede la Fata.

Il Corvo tocca il braccio di Pinocchio, poi il naso e poi il piede.

-Secondo me, è morto - dice. - E se non è morto, allora è vivo.

-Mi dispiace, - dice la Civetta - ma non sono d'accordo. Secondo me è vivo. E se non è vivo, allora è morto.

-Io dico che un bravo dottore, se non sa cosa dire, deve stare zitto - dice il Grillo Parlante. - E poi io conosco bene questo burattino... è un monello, uno svogliato, un vagabondo.

Pinocchio sente quello che dice il Grillo Parlante, si nasconde sotto le lenzuola e inizia a piangere.

Potom víla tleskne dvakrát a pes oblečený jako páže, s bílou parukou na hlavě, přichází po dvou zadních nohách jako člověk.

„Prosím tě, Azore, vezmi kočár a běž za panáčkem, který leží na zemi pod tím velikým dubem. Dovez ho sem!“

Pes poslechne.

Potom víla Modrovláska posílá pro nejslavnější doktory z okolí, a tak jeden po druhém přichází Havran, Sýček a Mluvící cvrček.

„Chtěla bych vědět, jestli je tenhle panáček živý anebo mrtvý,“ ptá se víla.

Havran se dotýká Pinocchiovi paže, potom nosu a nакonec chodidla.

„Podle mě je mrtev,“ říká. „A jestli není mrtev, tak je živ.“

„Je mi líto,“ říká Sýček, „ale já nesouhlasím. Podle mě je živ. A jestli není živ, tak je tedy mrtev.“

„Já tvrdím, že dobrý doktor, když neví, co říct, musí mlčet,“ říká Mluvící cvrček. „A navíc znám dobře tohoto panáčka. Je to uličník, lenoch a tulák.“

Pinocchio slyší to, co říká Mluvící cvrček, schová se pod peřinu a začne plakat.

Pinocchio dunque è vivo! I medici vanno via e la Fata ora si prende cura di lui. Il burattino ha la febbre e deve bere la medicina. La medicina però è amara e lui non la vuole. La Fata gli promette allora una pallina di zucchero, ma solo dopo la medicina.

-No, prima lo zucchero e poi la medicina – promette Pinocchio. E la Fata gli dà lo zucchero.

Pinocchio però non mantiene la promessa: mangia lo zucchero e non beve la medicina.

-Se non prendi la medicina, morirai – lo avverte la Fata. E infatti, subito dopo, arrivano quattro conigli neri pronti a portare via il burattino.

-Ma io non sono ancora morto! – grida Pinocchio per la paura. – Oh, Fata mia, dammi subito il bicchiere con la medicina!

I quattro conigli neri vanno via. Dopo la medicina Pinocchio sta proprio bene: cammina e salta per la stanza.

-Ora, Pinocchio, mi racconti che cosa ti è successo? Perché gli assassini ti hanno impiccato?

E il burattino racconta la sua storia.

-E le quattro monete d'oro dove sono ora?

-Le ho perse – risponde Pinocchio. In realtà le monete sono nella sua tasca.

A questa prima bugia il suo naso inizia ad allungarsi.

-E dove le hai perse?

-Le ho perse nel bosco.

Seconda bugia. E il naso si allunga ancora.

Pinocchio je tedy naživu! Lékaři odchází a péče o něj se ujímá víla. Panáček má horečku a musí vypít lék. Ten je ale hořký a panáček ho nechce. Víla mu tedy slibuje kostku cukru, když ho vypije.

„Ne, první cukr a potom lék,“ slibuje Pinocchio. A víla mu dává cukřík.

Pinocchio ale nedodrží slib. Sní cukr, ale lék nevypije.

„Jestli si nevezmeš lék, umřeš,“ varuje ho víla. A opravdu, hned potom přibíhají čtyři černí králíci, připravení odnést panáčka.

„Ale já ještě nejsem mrtvý!“ křičí Pinocchio ze strachu.
„Ach, vílečko moje, dej mi hned sklenici s tím lékem!“

Čtyři černí králíci odchází. Po léku je Pinocchioví opravdu lépe – běhá a skáče po místnosti.

„Teď mi Pinocchio řekni, co se ti stalo? Proč tě ti loupežníci pověsili?“

A panáček vypráví svůj příběh.

„A ty čtyři zlaťáky jsou teď kde?“

„Ztratil jsem je,“ odpovídá Pinocchio. Ve skutečnosti jsou mince v jeho kapse.

Při téhle první lži se jeho nos začíná prodlužovat.

„A kde jsi je ztratil?“

„Ztratil jsem je v lese.“

Druhá lež. A nos se znova prodlužuje.

-No, anzi, le ho inghiottite insieme alla medicina.

Terza bugia. Il naso diventa ancora più lungo. Tanto lungo che ora Pinocchio non può muoversi per la stanza. La Fata inizia a ridere.

-Perché ridi?

-Perché hai detto una bugia.

-E perché pensi che ho detto una bugia?

-Perché ci sono due tipi di bugie: quelle con il naso lungo e quelle con le gambe corte. E la tua bugia ha il naso lungo!

„Ne, vlastně ne, spolknul jsem je spolu s lékem.“

Třetí lež. Nos se stává ještě delším. Je tak dlouhý, že se ted' Pinocchio nemůže hýbat po místnosti.

Víla se začíná smát.

„Proč se směješ?“

„Protože jsi lhäl.“

„A proč myslíš, že jsem lhäl?“

„Protože jsou dva druhy lží – ty, které mají dlouhý nos, a ty, co mají krátké nohy. A ta tvoje lež má dlouhý nos!“

